

On the road again – muistijälkiä ja merkintöjä eräiltä lenkeiltä

Olen juossut jos minkälaisia lenkkejä. Pisimmillään reiluja kolmekymppisiä. Tiellä, polulla, hangessa, suolla, umpimetsässä, erämaassa, vuorilla, beachillä, lumen ja jään keskellä, kaatosateessa, helteessä, myrskyn silmässä, tähtiyössä, säkkipimeässä, kilpailen, herkistellen, yksin, porukassa. On nähty yhtä sun toista eläviäistä ja kuollutta. Kilometrejä on takana useampi kymmenen tuhatta. Muistiin ei voi siksi jäädä monikaan.

Parhaat lenkit on tehty pääsääntöisesti yksin ja normaalista poikkeavissa olosuhteissa. Yleensä parhaat lenkit ovat pitkiä ja juostessa olen ollut helvetin hyvässä kunnossa. On voinut keskittyä oleelliseen. Rauhoittumiseen.

Turning hours into days. Burning muscles, feel the pain. The heart and soul of discipline, my friend.

Tässä on nyt sitten otoksena all the best. Not to be forgotten like all the rest.

Sunnuntai 12.3.2000, 20 km

Alkavan kevään ensimmäinen lenkki, joka jäi mieleen. Lämmin aurinko, hiekka paikoin pehmeää ja keväistä. Ajattelin aloittaa arabianrannasta, mutta itäväylän kuiva pohja ja koskemattomuus veivät voiton. Hanaa. Muistijälki Golden Gatestä. Kulosaaren silta on puolet lyhyempi — 3 ja puoli minuuttia — ja ehkä pari kertaa matalampi. Mutta Kulosaaren sillalla ei tuule ja kevätauringon kiillottama jääpeite alla on yksinkertaisesti kaunis.

Jatkoin korkkaamaan Korkeasaaren. Saaren ympäriltä löytyi mukava polku. Jos olisi ollut taistelupari mukana, jään ylitys Laajasaloon olisi kiinnostanut todella paljon. Saarelta pois kallioita pitkin. Lumi kivien päältä on jo sulanut.

Vaihdetta silmään ja Herttoniemeen. Rantareittiä ylös; kallioilta heittelin pari keppiä jälle. Siitäkin olisi päässyt suoraan yli. Sellaista ei kyllä tee yksin. Metsäreittiä eteenpäin, oikaisin siinä yhden pellonkin yli.

Arabianrannassa hiekka oli paikoin keväisen pehmeää. Pikkupoikana sellaiseen olisi tehty puroja. Kunto on ok, namitusta välillä. Reippaasti ylös kämpille. Ehkä 20 kilsaa ja puolitoista tuntia.

Juttelin ensimmäistä kertaa uuden naapurin kanssa. Sisään ja aloittamaan tämän kirjoitus. Eurosport uusii Kirvesniemen eilisen hiihdon Holmenkollenilla. Suurempaa urheilujuhlaa on ilmassa. Radio City mainostaa Hurricanea. Legendarista taistelijaa. Tästä alkaa legendaristen, elämää suurempien lenkkien faili. Harjoituspäiväkirjat esiin ja top 10 kehiin.

Keskiviikko 29.12.1999, 20 km

Anssi Muikun kanssa tetsasimme ehkä elämäni kipeimmän lenkin: hiukkasen vajaat 5 tuntia Blue Mountaisseja, in Australia. Laskeuduimme hyvävoimaisina alas keskelle viidakkoa ja aloitimme taistelun. Välillä taisi hiukkasen sataakin. Paikoin polku katosi ja jouduimme kiipeämään nelivedolla kivisiä jyrkänkaita. Alas ei paljon kiipeämisen keskellä katseltu.

Ajassa 2.15 oltiin korkealla mäellä in the middle of nowhere. Mukana ei ollut evästä — kyläkin kymmenen taalaa, joka oli siinä paikassa ostovoimaton. Ihmiskasumuksen näki 5 kilometrin päässä, mutta välissämme oli sata metriä syvä rotko, jonka pohjalla älytön jungle. Pimeyden tuloon ehkä 2 tuntia. Arvottiin vielä, mutta päädyttiin palaamaan samaa reittiä kuin tultiinkin sen sijaan, että heitettäisiin riskillä sairaalan suuntaan.

Lopussa jalkoja alkoi painaa ja paljon. Mutta kyllä sieltä pois päästiin.

Paras hetki tuli, kun olimme nousseet viimeisestä jordaniasta miljoonat rappuset ja asfalttiylämän kautta Katoomba Streetin Liquor Storen ovelle. Kiinni!?! Ei vittu, toiselta puolelta pääsee vielä sisään. Kierretään. Jes!!! Ineen. Kaksi täysin rikki ja väärin pukeutunutta äijää suuntaa kaljakaapille arpomaan millaisen casen 10 taalalla saa. "Nopeasti nyt!" Fostersia saadaan ihan tarpeeksi. Huitaistaan matkalla kämpille paikallisten ihmetellessä. Juopottelu kaduilla on kielletty.

Climax: kuuman suihkun jälkeen poistun hakemaan pakastepizzoja. Korvalapuista jyrähtää Crockett's Theme. Ilta on kuiva ja kirkas. Katu on pimeä, lämmin, tyhjä. Tyhjä on mieskin. Toisessa kädessä 0.75 Fostersin jämat ja toisessa Cheddar-juustosämpylä. Ensimmäinen haukku kiinteää safkaa helvetin moneen tuntiin. Päälle huikka Fostersia, joka on noussut jo täysillä päähän... Elämää suurempaa. Silloin aika pysähtyy. Holy Diver. Sole Survivor.

Tiistai 7.12.1999, 10 km

Paras hetki koko Lontoossa olon aikana sattui Regent's Parkissa. Hyökkäsin Zoon suuntaan lenkille noin klo 17. Puiston portteja alettiin sulkea pimeään takia jo 16.30. Puisto oli vittu ihan tyhjä! Tosi villi tunne about keskellä Lontoota. Tähdet loistaa. Nobody around. Enjoy the silence. Mielettömät sunsetin epärealistiset värit taivaanrannassa. Tuli semmoinen voittajan fiilis.

Lauantai 12.6.1999, 15 km

Elämäni tähän asti paras Jukolan viesti. Aloitussosuus. Ei mitään haavereita, vehkeet eivät tulleet edes likaisiksi. Aloitin rauhassa. Lähtösuoran rytäkän jälkeen olin ehkä 700:s. Kiihdytin loppua kohden vallan villisti. Vaihdossa sijoitus 170:s vain 10 minsaa kärjestä.

Sunnuntai 2.5.1999, 18 km

Huippuraskas ja huippuhyvä lenkki Malibun suuntaan. Aika noin 1.30 josta noin 1.20 beachiä. Olin ihan rikki lenkin jälkeen. Pilvinen aamupäivä ja viileä ilma tekivät olosuhteista loistavat. Merikin oli hiljaa, ei tuullut lainkaan.

Silti koko beachin alue oli edelleen tyhjä. Täysin tyhjä.

Sunnuntai 18.4.1999, 25 km

Kalifornian keikan ensimmäinen ja paras lenkki. Runner's World -lehden ohjeiden mukaisesti pohjoisrantaa pitkin Golden Gatele, jonka toisella puolella olevalle mäelle ja takaisin. Silan pituus noin 8 minsaa reipasta. Loistava näköala ja keli.

Keskiviikko 21.10.1998, 5 km

"Nro 20 - Kottila!". Palasin tavanomaiselta kevyeltä vitosen lenkiltä kun Kottila maalasi HJK:n toisen kassin. Vastassa Benfica, sarja Champions League. Stadion räjähti Kalliossa asti.

Lauantai 27.6.1998, 30 km

Täydellinen lenkki? Lauantaiaamuna klo 02:30 lähdin yhdelle kaikkien aikojen lenkeistä. Päällä kevyet kilpasortsit, kevyimmät urheilusukat, tossut... ja kauluspaita! Rintataskuun avaimet ja paskapaperia — täydellinen lenkki ei voi epäonnistua. Aurinko on laskenut, lämpöä n. 14 astetta. Äärettömän herkästi lähtee. Tyhjää Helsinginkatua iloisesti stadikalle, rauhoittuminen ja keskuspuistoa ylös.

Tunti juostu ja Paloheinän huipulle. Aurinko pohjoisessa, vielä taivaanrannan alapuolella. Vantaanjoen rantaan, pelloilla sankka aamu-usva. Lämpötila laskee, jalat jäähtyvät — tekee juoksun vain helpommaksi. Vanhankaupungin lahti lähenee, jalkoja alkaa painaa. Vihdoin kaarto Arabianrantaan ja... kuin tilauksesta aurinko nousee! Mahtavat viimeiset kymmenet minuutit valon lämmittäessä selkää.

Lopussa olen antanut kaiken: rantatieltä noustessa askel lyhenee alle metriin. Pakko kävellä viimeiset 50 metriä. Kello seis: aikaa meni 2.17. Paskapaperit lentävät ilmaan, ensimmäiset ihmiset kahteen tuntiin vastaan. Voiton maku suussa.

Jalat tuskin taipuvat kämpille... hesari vastassa! Aamupuuro tulelle ja suihkusta valmiiseen ruokapöytään. Lauantaiaamu, kello on puoli kuusi. Helsinki, Finland. This is life.

Torstai 30.4.1998, 21 km

Unohtumaton vappulenkki. Kun suuri yleisö meni dösillä kohti etelää, meikä otti auton pohjoiseen. Pirkkolassa ulos. Siitä Paloheinään ja Vantaanjokea alas.

Ei ihmisiä, kirkas ja lämmin yö, teepaitakeli. Hanaa! Fiilis todella high, rullasi unelmasti.

Sunnuntai 28.9.1997, 23 km

"Pääkaupunkijuoksu 19,8 km, sij: 13, epäviral. aika 1.10.47"

Lyhyt merkintä harjoitusraporttiliuskassa ei kerro koko totuutta. Juoksu lähti ilman ihmeellisempää harjoitus pohjaa nähden käsittämättömän herkästi liikkeelle. Ekan sillan jälkeen menin kärkeen! Luulin, että ensimmäinen tolppa tulisi korkeintaan 3.20 ajalla vastaan mutta toisin kävi. Ensimmäinen tonni meni kolmeen minuuttiin.

Löin heti jarrua. Kolmen kilsan kohdalla iski päälle ikävä pistos joka vaivasi 15 km:n tolppalle saakka. Yritin kympin kohdalla kovavauhtisemmassa porukassa, mutta pistos paheni. Kun pistos viimein haihtui, kiihdytin aina 3.20 vauhtiin joka ei loppujen lopuksi ollut lainkaan liikaa.

Nähtävästi kerran hankittua kuntoa on vaikea tuhota yhdessä kesässä. Tämä juoksu on edelleen tuloksen osalta kovin mitä olen koskaan tehnyt. 20 kilsaa tunti kymmeneen. Sitä ei monikaan suomalainen tee tänä päivänä.

Lauantai 24.8.1996, 15 km

Miten saada kisaan täydellinen tsemi?

Tapahtuipa Kiilopään hiihtomajalla 25 minuuttia ennen tunturisuunnistuksen lähtölaukausta, kun faija havaitsi jättäneensä kilpailuvarusteet tunturimajalle noin 15 kilometrin päähän lähdöstä.

Nopea toiminta. Bemaria huudattaen rallia takaisin. Kamojen haku ja kuskin vaihto. Täyttä takaisin ja kamat päälle lennossa. Riittääkö aika? Lisää kaasua. Hätäinen pysäköinti. Minuutti aikaa! Pyrähdys lähtöpaikalle, oma kartta löytyy. Kilpailijat ympärillä hämmästelevät. BÄNG!

Kova tsemi päällä. Nopea ratkaisu. Hirvittävä rutistus polkua oikealle. Kaikki muut lähtevät kiipeämään suoraan ylös. 200 metriä juostu ja olemme aivan yksin... ykkösellä vähintäänkin minuutin johto.

Voitimme lopulta kisan kuudella minuutilla seuraavaan partioon vaikka mukana oli varmasti kovakuntoisempia partioita. Tämä kestävyysurheilutapahtuma ratkaistiin kuitenkin jo ennen lähtölaukausta.

Selittämätön juttu.

Keskiviikko 5.4.1995, 25 km

Yo-kirjoitusten jälkeen pidin armottoman tehoviikon Laanilassa, Lapissa. Otsikkona oli camp of pain '95. Yhteensä 150 kilsaa viikossa. Kelit olivat helvetin hyvät, ei mitään henkisiä paineita mistään asiasta ja kaiken päälle kunto oli kovempi kuin koskaan ennen. Lyhyesti paras pala:

”Kutturin tietä mustissa laseissa aurinkoisessa ja tuulettomassa pakkassäässä. Täydellinen lenkki”

Muistan, että lunta oli tuolloin aivan perkeleesti. Kaikkialla valkoista, puhdasta ja hiljaista. Yhtään autoa ei Kutturin tiellä tullut vastaan. Silloin juokseminen oli olemista kevyempää. Jotain sanoin kuvaamatonta koskematonta kauneutta.